

Nyári tanfolyamok a fóti Evangélikus Kántorképző Intézetben

Az idei nyár hőmérsékleti rekordokat döntött meg, és ezt mi mindannyian érezhattük a fóti kántorképző hűsítő falai között. Ez a régi, mégis évente megfrissülő villa évtizedek óta várja az egyházi zenét szerető fiatalokat nyári és téli tanfolyamaival. Ezen a nyáron egy kéthetes kurzust tartottunk *Ecsedi Zsuzsa* vezetésével és két háromhetest *Bence Gábor* és *Balás István* irányítása alatt.

Mit is rejt magában a kántorképzés? Természetesen a kántor egyik legfőbb feladata, hogy az éppen rendelkezésre álló hangszeren kísérelje a gyülekezet énekét, így természetesen Fóton is nagy hangsúlyt kap az oktatásban a hangszerjáték. Kezdők esetében harmóniumon folyik az oktatás, a haladók már orgonán tanulnak, pedált is használnak. A korálok kíséretén kívül —ennek elsajátítása a hangszeres oktatás alapvető célja— a résztvevők kisebb-nagyobb korálműveket, előadási darabokat is tanulnak, hogy ezekkel még szebbé tegyék az istentiszteleteket, amelyeken játékkal szolgálnak. Ennek állandó csiszolásával a kántorpalánták az elvárásokat egyre magasabb fokon teljesíthetik.

Az egyházi népének ismerete alapvető követelmény a kántorok számára, ezt minden tanfolyamon komolyan meg is követeljük. A hallgatók énekverseny keretében adhatnak számot tudásukról a tanfolyamok utolsó napjaiban. Az énekeket többnyire fejből kell megtanulniuk, legalábbis az első versszakot. A kívülről tanulás célja az, hogy az énekek, egyházunknak e több évszázados kincsei ne csak hirtelen megtanult és hamarosan elfelejtett tananyagként szolgáljanak, hanem valóban sajátjukká váljanak. Ez talán a legfontosabb feladat, hiszen sok olyan gyülekezetünk van, amely nem rendelkezik megszólaltatható hangszerrel, s ilyenkor csak a kántor énekére támaszkodhatnak. A hangszeres órákon kívül naponta szolfézstréningben is részesülnek a tanfolyam résztvevői.

A napirendben központi (ebéd előtti) helyet foglal el az énekkar, ahol a különböző (vagy éppen még semmilyen) kóruskultúrát hordozó gyerekek együtt készülnek a vasárnapi szolgálatra. Azok, akik tanulmányaikban közel jutottak a kántori oklevél eléréséhez, karvezetést tanulhatnak, egyszerűbb koráloktól kezdve a kánonon át a bonyolultabb polifon szerkesztésű kórusművekig bármit dirigálhatnak a tanfolyam énekkarának közreműködésével, s ahol vizsgát is tehetnek. Nem csoda hát, ha ennyi napi teendő után mindenki fáradtan esik ágyába esténként.

Az ún. kötelező programokon kívül esti zenélések tarkították a társaság életét, a leglelkesebbek énekes- és kamaracsoportokat alakítottak, és munkájuk termését a legkülönbözőbb alkalmakkor (istentiszteleten, kamara-bemutatón vagy éppen éjszakai szerenádon) mutatták be.

A zenei órák mellett reggeli és esti áhítatok keretezték napjainkat. Az idén Márk evangéliumára épültek az elmélyült prédikációk. Az esti áhítat pár éve mindig valamelyik imaóra mintájára zajlik, ez évben kompletóriumokat tartottunk, amelyeknek anyagát az új Protestáns Graduál adta. Azok, akik már nem először vettek részt fóti tanfolyamon, gyakorlottan zsoltaároztak és énekeltek

a gregorián tételeket, így adták át a kezdőknek tapasztalatukat, s remélhetően jövőre újra egy magasabb szintről indulhatunk, ezzel adva meg a fejlődés lendületét, új irányát: a graduálanyag ugyanúgy része lehet gyülekezeteink istentiszteleti életének, mint századokkal ezelőtt. A tanfolyamok csúcspontjának mondható bibliaversenyen a résztvevőkből alakult csapatok összemérhették felkészültségüket a bibliaismeret területén is. A verseny második része, amelyben a feladat egy megadott igeszakasz dramatizálása, évről-évre nagy élményt jelent. A tanfolyamok istentisztelettel indultak és azzal is zárultak, így méltó keretbe foglalták a munkás heteket.

Nem véletlenül hagytuk e beszámoló végére az áhíatokat, ezzel nem arra utalva, hogy másodrendű szerepet töltenének be a kántorképzésben, hanem éppen ennek ellenkezőjét bizonyítandó említjük. Sok fiatal került ki Főtről úgy, hogy ha zenei tevékenységet nem is folytat, de életreszóló lelki élményekkel lett gazdagabb, melyeket többé között az áhíatok, istentiszteletek emelkedettsége, üzenete tolmácsolt számára. Életek zátonyra futhattak volna, kisiklottak volna, ha Főt nincs a háttérben, és nem ad évről-évre újabb energiát. Mindez persze nem személyeknek köszönhető, hanem Annak, akinek megtanulunk szolgálni, hogy vasárnaponként ne csak üres hangokat szólaltassunk meg, hanem munkánk bizonyágtétel is legyen gyülekezetünk számára.

Ecsedi Klári és Wagner Szilárd

Egy rendhagyó Lutheránia-hangverseny

1998. október 25-én a Lutheránia előadta a Deák téren Bach 80. kantátáját, a reformáció-kantátát: „Ein feste Burg ist unser Gott”. Az előadás szólistái Jani Gabriella (szoprán), Németh Judit (alt), Marosvári Péter (tenor) és Moldvay József (basszus) voltak. A kiegészített Lutheránia ének- és zenekart Kamp Salamon vezényelte.

A mű már régóta szerepel a kórus repertoárján, és a Reformáció ünnepének közelében máskor is gyakran elhangzott már. Ez tehát önmagában nem lenne különösebben említésre méltó, hacsak azért nem, mert úgy gondolom, hogy minden igényes előadás megérdemli, hogy a figyelmet felhívjuk rá. A mostani előadásnak azonban két olyan sajátossága is volt, amely megkülönbözteti minden korábbtól:

- az előadást megelőzően a Lutheránia meghirdette, hogy szívesen lát mindenkit soraiban, aki részt szeretne venni a mű megszólaltatásában;
- a hangversenyt Kamp Salamon karnagynak a művet ismertető előadása vezette be.

A kórus azzal, hogy meghívott minden énekelni vágyó énekest soraiba, lehetőséget szeretett volna teremteni mindazok számára, akiknek ritkábban,